
Lázáry René Sándor

MOULIN ROUGE, MONTMARTRE

A Jenin l'Avenu nótájára

Nekem már könnyen áll
A vers is, ám vitézül!
Sem izzadás, se nyál –
Nekem már könnyen áll!

Alant vagy fönt – egál
Nekem, de más kikészül:
Nekem már könnyen áll
A vers is, ám vitézül!

*Párisi impromptu, rondeau,
Moulin Rouge, sarokasztal,
1889. november negyedikén*

RONDEAU TANÁRI EGYMAGAMRÓL

Charles d'Orléans dicséretére

Marós Vásárhelyt egy tanár
Dohos könyvekrül port törül,
Ha bölcsebb dógot nem tanál:
Nyakalja már a bort, s örül,

Ha pletyka Hölggyegylet danál,
S hetvenkedők döngik körül...
Marós Vásárhelyt egy tanár
Dohos könyvekrül port törül –

De poshadt létben nem kanál,
Elméjén sem fölös pör ül...
Nem pöndörül, köpül-csöpül.
Talán számár, kekecz, banál –
Marós Vásárhelyt egy tanár
Dohos könyvekrül port törül.

Maros-Vásárhelyt, 1890 júniusában

RONDEAU RIDEG SZERELMESÉHEZ

Villon mágiszter nótájára

Mint víg nyüvecskék lány kilisben,
Nyüzsgött agyamban vers, sivár tan,
Szerelmem, míg kegyed kivártam,
S miképp a kankutyák, pítiztem,
Ha fütytyögött az április fenn:
Hol elvegyültem, hol kiváltam,
Mint víg nyüvecskék lány kilisben.

Ki nem visel czímert, s pilist sem:
Szabad... Szerethet bárki bátran!
Tenyészszünk bús, beteg világban,
Csak úgy – ha néha lát is Isten –
Mint víg nyüvecskék lány kilisben!

Maros-Vásárhelyt, 1892 augusztusában

LÓCZY SIMON RESPONSUMA

Káthay Mihály két sorára

*„Sic fugit hora brevis, nescit fugitiva reverti.
Cuncta cadunt, Virtus tempore cuncta durat.”*

**Ad egregium dominum Joannem Rimayum amicum
charissimum de morte magnificorum fratrum
Balassiorum Elegia – Michael Kathay**

Foghatatlan Idő!
Röppen, vissza se jó!
Jajj! futós kurta órák!
Minden pusztul, enyész,
Elhull, semmibe vész:
Pertzek rágják, szétszórják.
Múltak rongyain túl
Tsak az Virtus virúl:
Ha rám hagygyák gaz Párkák.

Találtam a Teleki Tékában, egy ősnyomtatvány lapjának szélire békaparva, elég haloványon, rosszul olvashatóan; nemcsak a fátumját, de még a dátumját is alája körmölé vala „Simeon Lotius, az az Raffai Lóczy Simon”, ki szerint: „Költém vala Kolosvártt, Kús-Aszszon Havánac Tizen-Hatadic napján, az Úr 1641-dic Esztendejeben.” Kimá-soltam magamnak Maros-Vásárhelyt, 1910 decemberének derekán, én, Lázáry René Sándor p. m.

Imre Flóra

A HEGYRŐL LEFELÉ

a hegyről mentem lefelé
 ősz volt már érett a dió
 hosszú meleg nyárforma ősz volt
 honnan ez a halálos szomorúság
 vasárnap délután álmos csönd rezzentlen
 napsütötte meredek út
 fehér mészkeporos fehér
 fölszedtem egypár szem diót
 a kerítés mellől az útról
 a héja vékony ujjaim közt
 törögtem és eszegettem a hegyről lefelé menet
 a tenger felé mentem az úton
 mi ez a tárgyatlan szorongás
 fel-fel is kékllett egy-egy fordulónál
 piac szőlő és ezüstművesek
 sajt és mézben eltett dió
 olyan világos hosszú ősz volt
 és sehol senki csak a kertek
 a forrástalan fény alatt
 mentem a hegyről lefelé

RONSARD A RÉGÉSZETRŐL OLVAS

kertet házat hazát hol van itt már Heléna
 amit most itt hagyok – régen nem valakit –
 tárgyak árnyéka csak életem hagyatéka
 mint amit ezer év talál belőlem itt